

Nº 36

MARÇ

1985

ORTUELA

Informatiu Cultural de Marratxí

Per Fer Bona Carrera:

Menjar El Millor Farratge

Ràdio Mediterrània
L'EMISSORA LLIURE QUE PARLA COM TU. 104.5 F.M.

AQUEST DARRERS MESOS, S'OBSERVA A PÒRTULA UNA PROLIFERACIÓ D'ARTICLES ESCRITS AMB BASTANTA LLEUGERESA.

Aquest darrers mesos, s'observa a Pòrtula una proliferació d'articles escrits amb bastanta lleugeresa, i, atacs a persones o entitats amb arguments molt poc convincents. Això quan no es tracta de simples insults.

Vegem-ne tres botons de mostra:

1er. Al número de Desembre-84, G.V. acaba unes diatribes amb una frase francament desgraciada: "Esperam que els vertaders ecologistes arribin qualque dia..."(?) I com algú ha contat a aquest Sr, que va passar un submarí rus per l'estret de Gibraltar, i e's ecologistes no varen protestar, conclou que, els que segons ell "fan d'ecologistes" estan venuts a Moscú.

Es un cas claríssim de què es parla d'un tema que es desconeix per complet, perquè d'altra manera, seria mentida premeditada i alevosa.

No existeix cap grup ecologista mínimament important (per exemple que tenguí alguns centenars de socis) pro-pacte de Varsovia. Si es remuga més contra l'OTAN, és simplement perquè hi tenim un peu dedins, mentre el Pacte de Varsovia, està anys llum. Això ho saben els al.lots d'EGB.

El Sr. G.V. recordarà, que a les dictadures no solen proliferar els grups ecologistes, i que, en cas d'arribar a actuar, les seves accions són silenciades. I que als ecologistes espanyols, els és molt difícilós anar a fer una manifestació a Rússia.

I si aquest Sr. hagués visitat l'exposició "GOB-Greenpace, 10 anys de lluita", com té obligació de fer qui vol criticar el tema, s'hauria assabentat, que malgrat les traves abans esmentades, el novembre passat, Greenpace va assaltar un ballener rus, precisament prop de Gibraltar. D'això se'n feu ressò tota la premsa nacional i local. El mateix grup, pel Maig del 82, va anar amb el vaixell "Sirius" a Leningrad, per protestar contra les proves nuclears soviètiques. I curiosament, la primera vegada que Greenpeace es va posar davant els arpons, per salvar les balenes, fou a l'any 75, i els vaixells eren soviètics.

2º. Un altre cas curiosíssim, és el pseudònim C.B., que per a més desconcert, s'anuncia com a "critica seriosa".

En els números d'octubre i novembre-84, es tuden sengles pàgines, per acusar al presentador de "Xiu-Xiu"

de què "es posa les millors robes, corbata, i es pentina." La resta, sembla que volen ésser acudits enfilats que fan gràcia a una capelleta concreta, que sap què li ha fet el presentador a C.B. Pels qui no sabem què li ha fet, ens resulta intel·ligible.

Però la befa queda, es fa befa d'una persona, sense explicar perquè se la mereix. En aquest cas ¿no seria més útil emprar el telèfon, enlloc de Pòrtula?.

3er. També s'ha de lamentar, l'editorial del Setembre-84, en la qual Pòrtula denuncia a una entitat germana de sang, per intentar cobrar la feina, malgrat, que paradoxalment diu: "I no és que estique en contra de la remuneració d'aquets tipus de feina, al contrari. Però. Ja han fotut la garrotada: "Calúnnia que algo queda".

En aquest país que vivim, és molt freqüent que una placera confongui l'Obra cultural, amb un departament de la UNESCO. Però l'editorialista de qualsevol publicació, ha de saber distingir. I el de Pòrtula, sap que l'OCB-Marratxí, funciona per la voluntat pura de quatre noms amb llinatges, amb un pressupost nul, i llevant-se hores de son.

I d'aquesta manera, a aquest terme amb nivell cultural tercermundista, s'han programat excursions, cursos de català, dibuix, concerts, conferències i projeccions. Es a dir han fet el que no havia fet ningú mai. Si després de posar cartells als llocs públics més importants la gent no acudeix, ens trobam amb una situació bastant greu, davant la qual, els dotze moixos que pot haver-hi a Marratxí preocupats per aquesta situació, s'haurien d'ajudar, enlloc de posar traves.

Un problema freqüent en aquestes publicacions, és "com omplir vint pàgines". En aquests casos, és un error valorar més la quantitat que la qualitat. Ésser pobre, no és un impediment per ésser honrat. Una revista molt modesta, pot assolir perfectament una gran dignitat. Per això, no cal escriure molt, sino bé. Per escriure bé, entenc saber donar a entendre allò que deim, i per això, cal dominar el tema, i per si arriba el cas, poder demostrar allò que hem dit.

PERE LLOFRIU.

CARNESTOLTES I CULTURA.

De carnivals, n'hi ha tants com places hi ha al món. La plaça pública, que convoca a diari a la gent, és l'escenari, el decorat dels carnivals populars. Hi ha, diria jo, una relació carnal i qualitativa, entre els homes l'entorn i la història. Les celebracions rituals i llicencioses, els espasmes grossers i ancestrals, la festa pagesa o rural que preveu l'entrada de la "Corema rigorosa", foren un moment històric i populista en el calendari de festes tradicionals. La solmnitat o la repressió, l'espontaneïtat o la comercialització, l'oficialisme o l'originalitat, han planejat sobre l'aire dels carnivals segons les epoques, segons els pobles, segons els règims mentals. Aquets fantasmes o virtuts també es manifesten a nivell personal, a la plaça o en les habitacions més privades. Tanmateix, la ciutat pesa sobre l'ànima de tots els habitants i, al mateix temps és la suma de totes les consciències, la ciutat.

Avui, dins un món consumista, la festa quasi es troba desconectada de les seves arrels històriques, mítiques i paganes, o agrícoles i espanta-misèria. Tota qüestió religiosa, tradicional o política està en l'oblit popular. Aquí i ara, és una festa oficial-social, com a molt premeditada. La seva definició oscila entre una processó de models i una desfílada més o menys esplendorosa, una simple mascarada.

Carnivals dels rics, i carnivals dels pobres, també en uns dies de tanta vocació integradora.

Carnivals de contradiccions. Festes de tudar, festes d'oblidar pareixen omplir un buit cultural difícilment falsejable. La Corema, tanmateix és insolidària, i la Pàsqua, un cop al fetge de la concòrdia, i una història discordant, el Nadal.

Carnivals de cada dia. Bogeria fresca i descotada. Servem-la o inventem-la, com a festa sense castes, "amateur", sense més premis que la seva supervivència, com un regal que reservam al futur.

VICENÇ SASTRÉ.

EDITORIAL

LES RADIOS LLIURES NO FAN MAL A NINGU

Ràdios lliures? Segons on i segons com. Ja hem llegit, des del tancament, els arguments en favor seu. Ara no els repetirem, però veureu, a planes interiors, un comunicat del PSM-Ciutat Ràdio, contrastant amb les declaracions fetes pel "Delegado del Gobierno Central" en aquesta Comunitat, a l'article A partir de la Música, sobre les ràdios lliures i el seu tancament.

Com declara el delegado del gobierno de Madrid, el governant d'un estat de dret ha de fer complir les lleis, però també ha de ser tolerant, perquè aquestes lleis s'ajustin a la realitat. Cal tenir en compte que el principi de llibertat d'expressió fou bandera de les revolucions burgeses del segle passat. Però les realitats socio-econòmiques d'aquest darrer terç del segle XX són molt diferents a les oferides a l'època heroica del capitalisme paleo-industrial. A més de dos-cents anys, ens han passat per damunt dues guerres mundials, processos de concentració i centralització de capital, revolucions proletàries... el resultat d'aquest estat de coses és més bé migrat: dos terços de població són estats independents subdesenvolupats i explotats. I a cada estat existeixen minories marginades. Fins i tot, nacions marginades dins un mateix estat.

Així doncs, avui, LLIBERTAT D'EXPRESSIO és una reivindicació justa per part dels ciutadans i de les nacions amb/sense estat privats de veu pública. Aquest mínim de perspectiva històrica i d'anàlisi sociològica no són presents ni en la reflexió, ni en l'actitud del delegado gubernamental de torn que se'n cuida(?) de nosaltres. A ell, als de més amunt... a qui pertoqui:

Demanam radios lliures!!

SOBRE LA LLEUGERESA ESCRIVENT

Pensem que tothom té dret a opinar. I és per això que publicam la carta que critica la inclusió a PORTULA de determinats punts de vista. Ens alegrem que a les nostres planes quedin reflectades les contradiccions i la pluralitat d'influències i d'interpretacions que existeixen en la societat que ens envolta.

I aprofitam per convidar l'autor -que pareix que ho té molt clar- a fer un altre us de les planes de Portula per tal de col·laborar-hi seriosament. T'animes, Pere?

LA REDACCIO

Davant la sèrie d'agressions que han estat objecte el local social de la revista "S'Arenal" i el cotxe del seu director, en Mateu Florit, la Junta Directiva de l'"Associació de Premsa Forana" i les revistes que publiquin aquesta nota, a proposta del setmanari "Felanitx" fan públic el seu rebuig de la violència envers els mitjans de comunicació, alhora que defensen la llibertat d'expressió com a única via per resoldre les diferències de parer.

Per què no
en la
NOSTRA
llengua
?

GABRIEL CAÑELLAS FONS

PRESIDENTE
DE LA COMUNIDAD AUTONOMA DE LAS
ISLAS BALEARES

Quin cas se fa a l'estatut d'autonomia que deim "nostro" i que vol contemplar la nostra cultura?

De què serveixen uns representants que no donen exemple cara a la normalització lingüística que proclamen?

BEN FET !

El Batle President

de

L'Ajuntament de Marratxí

SALUDA

Al Sr. D. Miquel Bosch i Auba
i es complau en convidar-lo a l'acte de recepció de la "Flama de la Llengua Catalana", que tindrà lloc el proper dia 1 de març (divendres) a les 20'45 hores, a l'Ajuntament de Marratxí.

GUILLEM VIDAL I BIBILONI

aprofita l'avinentosa per a expressar-li el testimoni de la seva consideració personal més distinguida.

Marratxí 25 de febrer de 1.985.

El camí de la normalització està tot just començant. Per ventura amb el temps- encara que molt lentament- arribarà a bon port.

Esperem que la venguda de la FLAMA no quedi en simples paraules rituals i de tràmit, ni es recordi- per manca de realitzacions- com un emocionant acte folkloric.

"FLAMA DE LA LENGUA".

Com fa tres anys, un pic més s'ha duit a terme la renovació de la "FLAMA DE LA LENGUA CATALANA"; enguany ha fet estada a Marratxí, durant dos vespres. El dia 28 de Febrer fou rebuda pel Claustre de Professors del Col·legi "Blanquerna"; el vespre fou duita a l'Església Parroquial del Pla de Na Tesa, on tengué lloc l'actuació de la coral "Música Viva", que fou molt aplaudida pel públic assistent. El dia 1 de Març la "FLAMA" fou tral·ladada al col·legi "Costa i Llobera", que estava engalanat especialment per rebre la "FLAMA" el vespre fou portada a l'Ajuntament pels al·lots de "Costa i Llobera" i pels escoltes de Mallorca. A l'Ajuntament hi hagué parlaments de Jaume Serra, president d'Escoltes d'una alumna del col·legi "Costa i Llobera" i del Batle Guillem Vidal, que acabà el seu parlament amb un "VISCA LA LENGUA CATALANA", que fou contestat pels assistents a l'acte. Després, a la "Plaza de España" hi hagué l'actuació del grup "Pla de Na Tesa Canta i Balla

CORAL de Marratxí

Vols cantar amb noltros? (Si no en saps, no passis pena basta que en tenguis ganes). Vos esperam a la reunió prèvia que tindrà lloc dia 12 de Març a l'Ajuntament, dia 13 a la Tenència del Pont d'Inca, dia 14 a l'Escola Nacional del Pla de Na Tesa i dia 15 al local parroquial de Pòrtol, totes les reunions stran a les nou del vespre.

APROVAT EL PRESSUPOST PER A L'ANY 85.

Fou aprovat el pressupost per a l'any 85, el qual puja la quantitat de 148.000.000,-- milions de ptes. Per capítols cal destacar el Capítol I, corresponent a la remuneració del personal, que puja 63.561.073,-- Ptes. El Capítol II pertany a compres de bens corrents i de serveis, on hi ha un pressupost de 58.884.820,-- Ptes; dins aquest capítol hi entren les activitats culturals i esportives, per les quals hi ha un pressupost de 3.750.000,-- Ptes.

NOU REGIDOR.

El passat dia 7 de Febrer, va prendre possessió del seu escó el nou Regidor, en representació del PSOE., J. Vallejo, en substitució del dimittit Marius Fierro.

RETRIBUCIONS DELS REGIDORS.

Al ple extraordinari de dia 25 de Febrer s'aprova- ren les retribucions per despeses de representació dels regidors que quedaran així: Batle 60.000,-- Ptes/mensuals, l'er Tinent de Batle 25.000,-- Ptes/mensuals, altres tinentes de Batle 23.000,-- Ptes/mensuals, Regidors d'U.M. 18.000,-- Ptes/mensuals, regidors de l'oposició 8.000,-- Ptes/mensuals, què no és guapo això?.

OBRES PER L'ANY 85.

L'Ajuntament demana subvencions al C.I.M. d'un 60% del pressupost per dur a terme les següents obres.

Millorar enllumenat públic carrers, Oleza i Weyler, asfaltat de 1ª Travesia Hnos. Barbara, Medico Suau, Hnas. Agustinas, Barbara de Veri, San Pedro y Reyes Catolicos.

CURSET D'INICIACIÓ A LA NATURA.

En el nostre terme hi ha tot un entorn natural, que essent de gran interès tant botànic, com zoològic i inclús geològic els estadants del nostre terme viuen generalment d'esquena a ell.

Per això i dirigit per damunt tot als escolars un grup de joves universitaris volen organitzar uns curssets d'iniciació i contacte amb la natura.

En propers numeros vos donarem més detalls sobre aquest projecte.

BUTLLETÍ INFORMATIU de l'AJUNTAMENT de MARRATXÍ ANY 1984

L'Ajuntament ha editat un Butlletí Informatiu, que vol oferir als veïns la informació dels acords més significatius que s'han pres durant l'any 84.

També hi ha informació dels telèfons de la Policia Municipal, Serveis Mèdics d'urgència, horaris dels dispensaris i altres notes d'interès pel poble.

PUJA DEL JORNAL.

Els treballadors de l'Ajuntament, veuran augmentada en un 6,5% les seves retribucions mensuals, segons acordà el Ple de l'Ajuntament.

NOVA JUNTA D'A.P. MARRATXÍ.

Aliança Popular a Marratxí, té nova Junta Directiva, la qual està formada pels següents membres:

President: Esteban Siquier, Vicepresident 1er, Gaspar Thomàs, Tesorer Antonio Pérez, Secretari, Guillermo Juan, Vocals: Miguel Roig, Guillermo Cañellas, Manolo Rotger, Jordi Sureda, Felipe Juan, Miguel Cañellas i Rafael Mates.

VORAVIES AL PLA DE NA TESA.

Als carrers "Sargento Provisional" i Ca'n Cal·lari del Pla de Na Tesa, s'hi construiran voravies, el pressupost de les quals és de 997.649,-- Ptes. el carrer "Sargento Provisional" i de 1.189.518,-- Ptes. el de Ca'n Cal·lari. La financiació de les obres serà del 50% per part de l'Ajuntament i del 50% per part dels veïnats, segons la façana que tengui cada un d'ells.

SUBVENCIONS DEL C.I.M..

El C.I.M. segons es desprèn del "Resum informatiu del Gener-85", l'any 84 donaren la quantitat de 3.850.924,-- Ptes. a l'Ajuntament per instal·lacions esportives. 250.000,-- a la U.E. Pla de Na Tesa per millorar la instal·lació elèctrica. 150.000 per la Marxa de Marratxí a Lluc organitzada per U.M., 109.784,-- per la I Cursa popular Ciutat Sant Marçal i 125.000,-- per material esportiu als següents centres, Escola del Pla de Na Tesa, Escola del Pont d'Inca, Ajuntament, Escola mixta del Pont d'Inca, Col·legi Santa Teresa, Col·legi Costa i Llobera.

BASQUET.

L'equip de Basquet del Pla de Na Tesa està duent a terme una bona campanya, dins el campionat senior de Mallorca, la classificació després de 19 partits és la següent.

Senior Provincial					
Bunyola-Campos					57-54
Pla De Na Tesa-Avante					49-30
J. Mariana-Ses Salines					69-35
Sant Alfons-Escolar Linea 3					50-45
Molinar-Porreras					64-67
Imprenta Bahía-San Salvador					72-32
J. Mariana	14	17	2	1184 801	36
Pla De Na Tesa	19	16	3	1159 930	35
Imprenta Bahía	19	15	4	1177 938	34
Molinar	19	0	9	1136 1103	29
Escolar Linea	19	10	9	981 1010	29
Avante	19	9	10	1046 1029	28
San Salvador	19	9	10	965 991	28
Campos Albons	19	7	12	1012 1031	26
Ses Salines	19	7	12	965 1033	26
Bunyola	19	6	13	821 1044	25
Sant Alfons	19	5	14	944 1141	24
Porreras	19	3	16	762 1088	22

FUT-BOL

Resultats del mes de Febrer de II Regional:

- 3-2-85 Molinar 2 Pla de Na Tesa 0
Marratxí 3 Collernec 0
17-2-85 Pla de Na Tesa 2 Cafetín 1
Sant Bernat 0 Marratxí 2
24-2-85 Puigpunyent 4 Pla de Na Tesa 0
Marratxí 0 Santa Ponça 0

OBRES ABANS D'APROVARSE.

A la reforma que es du a terme a l'Ajuntament, s'hi feren unes modificacions, les quals foren aprovades per la comissió d'obres, pero oh!, resulta que les modificacions aprovades ja s'havien fet, per la qual cosa l'Ajuntament que ha de donar llum dona fum, ja que aprova unes modificacions després d'haver-se fetes.

CAFE I TERTULIA.

Som un grupat de joves interessats en parlar una mica de literatura, a uns nivells molt simples i sense cap ànim de fer elitisme. Si voleu trobar-nos o vos interessa, ens veurem per primera vegada al bar "La Union" dissabte dia 16 de Març a les 17 del capvespre.

VOS ESPERAM.

O.C.B.

RUETA.

Organitzat pel Col·legi "Costa i Llobera" es dugué a terme la rueta, la concentració es feu a l'escola vella de Pòrtol, per després anar en Rua pels carrers, 18 de Julio, Trinidad, Jose Antonio Primo de Rivera, Oleza, i finalment concentració final a la "Plaza de España" de Sa Cabaneta, on oferiren als al·lots ensaïmades i cola

CARNESTOLTES.

A la festa de Carnestoltes de Ses Tres Germanes el premi per comparses fou per l'Imperi Roma, representat per Rafel de "C'as Tord" Xisca Serra, Domingo, Victor "del Cordobés", Encarna Trias i Antonia Massanet i en Jaume "Pinero", aquest grup també guanyà el primer premi de Bruixes que foren 20.000.-- Ptes.

A PAU FERRER, GLOSADOR.

Després d'haver fullejat es "Pòrtula" de Febrer un homenatge vull fer al glosador Pau Ferrer pel seu expressiu glosat.

Pau, tu que esperaves sopar i beure bon vi de taula, quedares sense paraula i a dormir vares anar pel dematí despertar amb sa panxa aferrada recordant sa convidada que tan fotut te deixà.

Pau, en una altra ocasió que això pugui succeir digués al senyor Bernadí que abans d'una altra raó dins el teu cos vols sentir ses pessigolles del vi que fan bo en es glosador.

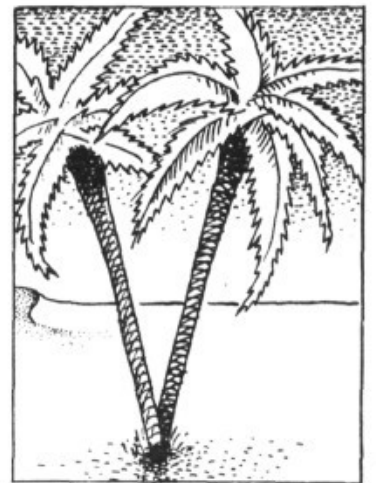
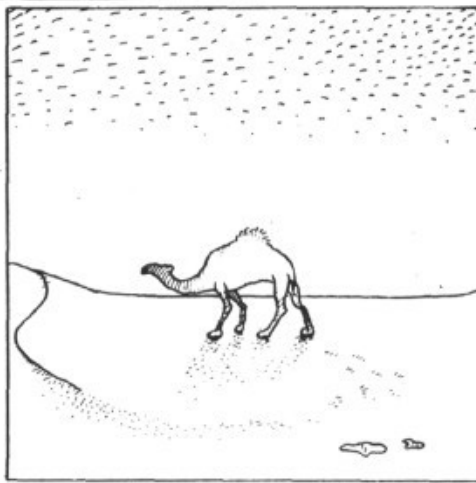
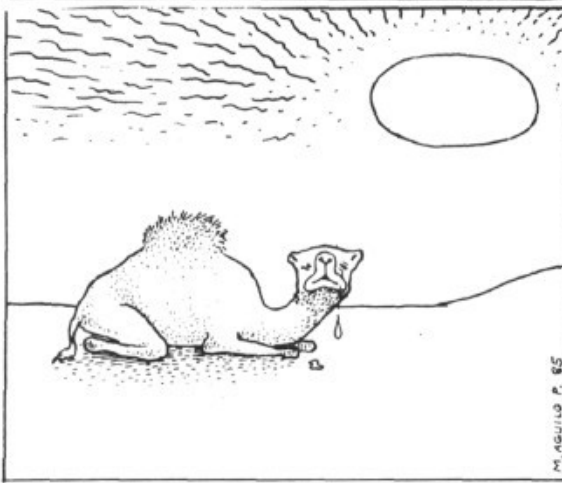
Llavors està disposat a començar sa vetlada cantant amb bella tonada les "muses" del seu glosat.

Es trist, però és així, un fet de bon regidor: Ell te convida a bon vi i quan li hasdonatessf no et deixa sentir ni s'olor.

Un Portulà.

CANVI DE RECTOR

En el Pont d'Inca tenen nou rector. Es tracta de Miquel Mulet, procedent de Vilafranca de B. nany, lloc on ha anat l'anterior, Llorenç Galmés. El fins prest a un i la benvinguda a l'altre.

CLUB D'ESPLAI PLA DE NA TESA CINC ANYS AMB ELS NINS DEL POBLE

Quan, fa cosa d'un parell de mesos, l'amic Mateo Garcia, monitor del Club d'Esplai Pla de Na Tesa, em cridà per a comunicar-me la baixa del club com a entitat federada als G.D.E.M. (Grups d'Esplai de Mallorca), no em vaig sorprendre gaire. Es tractava d'un procés lògic: L'entusiasme havia cedit davant els entrebancs i la manca de cooperació oficial.

Si no ho record malament, han estat cinc els anys que el Club ha funcionat. Això ja és de per sí remarcable. Els primers moments foren realment encoratjadors. Corria cap allà l'any 1979, i un grapat de joves, units sota el denominador comú de la il·lusió i les ganes de fer feina, ens engrescaven en una activitat del tot necessària en aquest terme. ELLS, els NINS, ho agraiïren. Acudien cada dissabte d'hora- deixaven de veure fins i tot "Sesión de Tarde", no vos penseu- a jugar, a cantar i a omplir un parell d'hores de diversió i aventura.

Es clar que això no era gens ni mica gratuït. Darre ra hi havia- o s'intentava, almenys- una coordinació, una entrega voluntària del nostre esforç, una inversió d'imaginació, moltes discussions... No, no són ganes de penjar-nos medalles. Crec que els pares dels al.lots ho poden ben testimoniar, malgrat que la seva col·laboració-en general, sempre hi hagué honroses excepcions- deixàs molt que desitjar.

Perquè pens que l'aventura de l'Esplai no es limità sols a l'àmbit estrictament infantil. Durant el temps que existí, i al llarg de les nombroses manifestacions populars del Joc i la Fantasia que es dugueren a terme (Festivals, Balls a la plaça, "Ruetes", Campaments d'Estiu, teatre, Mostres de Cançó Infantil) fou tothom, grans i menuts, que, d'una manera més o menys activa, hi participà, vibrà amb l'alegria dels nins. Va ser, com diem ara, una autèntica "moguda".

Problemes? Molts. Des dels estrictament interns (disputes entre monitors, baixes, una sonada "volada d'estels") a aquells la resolució dels quals no depenia de la nostra voluntat com era, per exemple, la manca de recolzament del nostre Ajuntament-ja ho sé: Som un pesat-, el qual, com en tants altres aspectes de la cultura a Marratxí, tengué una actuació nul·la. I aprofit per a donar-los, encara que no vengui massa a compte, l'enhonorabona per la Mostra de Ceràmica ("Fira de Fang") recentment realitzada. Però és que la cultura no és només un acte de cara a la galeria. També hi ha l'anomenada Cultura de base, això és, aquella que expressa les necessitats vitals de la gent que habita un espai urbà determinat: Jugar, distreure's, comunicar inquietuds, viure. I sempre des d'abaix.

Aquesta filosofia, malgrat n'hi hagi que no ho creguin, és la que sempre vam intentar tenir present en la nostra feina. Voldria que aquestes línies s'interpretassin com un homenatge de gratitud a TOTS, absolutament TOTS, els que, d'una manera o l'altra, permeteren un somni infantil de quasibé cinc anys de durada. I, molt especialment, als monitors més joves, que en unes condicions particularment difícils (manca d'experiència, trobar-se "Sols davant el perill") continuaren durant dos cursos més la tasca dels seus predecessors. A TOTS, un cop més, gràcies.

Només he pretès que cinc anys d'activitat no calguessin en el més lamentable dels oblits. Crec, i ja per acabar, que s'escau molt amb l'ocasió que cantem tots plegats allò de

I una Mosca volava per la llum
i la llum es va apagar,
i la pobre Mosca
va quedar a les fosques
i la pobre Mosca
no va poder volar.

Miquel Angel Lladó Ribas.

MOTS AVENGUTS

"Consejal" de joventut,
tu que ets de per aquí,
haurfeu d'enviar a dir
a don Dameto de Son Verí
que envii gent per aquí
a arreglar lo que han romput,
que no sia caparrut,
per favor que ho faci així
antes que al.lot o padrí
no hi peguin qualque batut,
que si caient hi ha romput
ja ho tenen mal d'afegir.

PAU FERRER

Un sol
fi:
Mallorca.

CONSELL
INSULAR
DE MALLORCA

llegiu

cada mes

CAIXA DE BALEARS
"SA NOSTRA"

LLOGARIA:

Una casa a SA CABANETA O A PORTOL tfn
60-20-27

Feiem referència al primer article de l'ausència d'estudis de política comunicativa per aquests indrets. La inexistència a Les Illes d'una tradició professional o acadèmica de recerca en matèria de periodisme i comunicacions de masses és, en conseqüència, també un fet a registrar. A Alemanya, posem per cas, des del s.XVII hi ha un seguiment empíric dels productes comunicatius. A Mallorca, per no dir a tot l'Estat Espanyol, fins a principis del s. XX no podem trobar les primeres aportacions rudimentàries a la bibliografia sobre la matèria.(1)

La cultura professional, doncs, a Mallorca, en el cas d'existir, es troba en un estat incipient. Llevat d'alguns articles de S. Verd a Latitud 39 i de J. Rosselló a Lluç, podem dir que les manifestacions en aquest sentit són nul·les.

ALGUNS FACTORS DETERMINATS.

No puc resistir la tentació d'enumerar una sèrie de factors, cada ún dels quals mereix un estudi, pregón els resultats dels quals; potser obligarien a matissar o fins i tot rebutjar algunes de les afirmacions que apuntaré. Aquests serien:

- Opressió d'una llengua i una cultura, no recent, sinó paral·lela a l'extensió de l'impremta, que no ha permès desenvolupar un periodisme insular, malgrat les expressions produïdes des del Diari de Buja i el Bolletí de la Sociedad de Amigos del País fins a la prosa costumista de la segona mitat de segle, o la premsa de primeries de segle.
- Manca d'hàbit de lectura de diaris per part de les classes dominats, perquè les classes populars han arribat tard a l'escola.
- Disfuncions polítiques assumides per la premsa. No cal recordar l'època de premsa doctrinal del s. XIX, ni ha prou recordant la funció de portaveu "democràtic" del Diari de Mallorca als darrers anys franquistes.
- Reacció inhibidora que als lectors més habituats va provocar el sistema de premsa uniformada i censurada dels anys franquistes.
- Incapacitat de la classe dominant per a dotar d'infraestructura informativa consolidada i dinàmica a la premsa, mantinguda fins ara mateix com a negoci "familiar".
- Migradessa de recursos de les empreses periodístiques, que, fins fa ben pocs anys, no tenien periodistes a sou i que es mantenen amb recursos subvencionats.

- Arrelament dins l'esquitit cos doctrinal del periodisme insular de la tendència que ha propugnat per raons pràctiques i d'eficàcia un exercici professional d'inspiració mallorquina, però d'expressió castellana.

- Manca d'institucions de Govern i d'ensenyament propis.

- Manca de empreses consolidades que hagin facilitat l'exit professional a altres indrets de l'Estat o a l'estranger, i, per tant, el contacte perllongat amb cultures periodístiques modernes i avançades, com fora el cas de disposar d'agències pròpies de notícies o emisoras de TV.

No de bades els empresaris i bona part dels professionals diuen que les Illes és la regió amb un alt índex de informació, ja que surten 8 publicacions diàries i amb una qualitat envidiable a altres indrets de l'Estat Espanyol.

ASPECTES TIPOLOGICS D'UNA CRISIS DE MODEL.

X. Roig i J.M. Casasús (2) proposen, per analitzar la premsa, una tipologia basada en la tradició cultural de la professió, que defineix uns estils de redacció i una diferenciació de contingut segons la característica de format. Em podríem emprar d'altres basades en els diferents volums de tiratge, difusió i venda, basades en les dimensions de l'empresa que l'edita, la llengua o tècniques d'impressió emprades.

De les diferents tipologies veuríem que no tenim a les illes uns models definits o uns exemplars aproximatiu als models establerts per la cultura tradicional de la professió.

Una altra classificació podria bassar-se en l'abast geogràfic. El model o fórmula més característica de premsa diària regional es troba a França, amb diaris d'implantació sòlida, tirades elevades i continguts diferents per edicions, que son tantes com comarques abasta. Les condicions socio-polítiques i econòmiques aquí són diferents i l'única premsa regional existent en aquest país ha estat fins ara la premsa del "meneo", característiques de la qual no analitzarem.

Així, doncs, podem atrevir-nos a dir que sufrim una crisi de model de premsa, però de fet disposam de diverses empreses editores de premsa diària amb vocació regional que s'enfronta a greus problemes d'encariment de costos (despeses de paper, distribució horitzontal, comunicacions i organització de corresponals,...), de competència amb els mitjans audiovisuals més immediats i gratuïts, amb la premsa "nacional" tan agresiva com es ara "EL PAIS", tot un model d'expansió empresarial, etz..Fins i tot, un competidor irrelevant, com és ara la "premsa forana" reduïda a ambients geogràficament més petits, però afavorida per la proximitat psicològica del lector i l'evolució tecnològica que facilita la sortida, el manteniment i l'expansió de petites publicacions, té alguna cosa que veure amb la crisi de la premsa "Preferent".

Aquest marc podrà ser discutit- i serà contestat en molts de punts des de la premsa autodenominada "regional", però la crisi de model és evident; la hegemonia de variants híbrides a totes les tipologies que poguem establir no són fruit d'unes solucions raonades, racionals, conscients i intencionades; sinó resultat de processos forçats per la rutina, la degradació o la competència. Constatem simplement els canvis de titulació a partir del model de "EL PAIS" allà pel 77-78 i la tornada al titular ple cap al 83 a D.M. i EL DIA.

Deixant de banda aquesta discussió, podem concloure que d'aquí en davant cal pensar en un nou panorama hemerogràfic i una futura ordenació plantejada des d'un punt de vista de racionalització i servei al lector. Això exigirà potenciar els aspectes positius d'aquesta "revolució" de la informació impresa, corregir les tendències que comportin risc de perpetuar situacions anacròniques o regresives i esforços en el camp de organització i coordinació dels serveis d'impressió i distribució. Les empreses editorials en tenen la darrera paraula, però els apunts que venim fent d'aquesta situació pretendem asentar la base d'un nou panorama hemerogràfic a neixer que es caracteritzarà per dos factors:

- Reducció de capçaleres de la premsa diària a Ciutat per l'exigència d'organitzar redaccions més dotades de personal professional i mitjans tècnics.
- La consolidació d'experiències de premsa forana i no diària reixides i més professionals.

La crisi de la premsa no retorna, però, les empreses editores a llançar-se cap a la transformació en multi-media (diari, col·laboració amb agències informatives en cadena, participació en cadenes de ràdio, projectes de TV privada, etc.). I es mantenen amb personal aficionat entusiasta i gràcies a una publicitat que no anança i a les subvencions estatals, donades fins a les hores amb criteris no gaire explícits. Es per això que aquí cal apuntar la intervenció dels organismes autònoms, que abasteixen fins ara als diaris amb suficient publicitat institucional.

Possiblement no siguin transferides a la C.A. les competències referents a millora i modernització de premsa per part del Govern Central, però pel seu propi camí la C.A. pot iniciar una tasca de normalització lingüística dels mitjans de comunicació. L'idea de crear una TV pròpia està ja en marxa i no parlarem de la ràdio on la tasca també està prou endarrerida. Ens centrarem en els diaris.

CATALANITZACIO DE DIARIS.

Els diaris de les Illes es redacten en castellà. Admeten publicitat en català, esqueles i algunes cartes, sobre tot les que polemitzen sobre qüestions lingüístiques. Res més. No poden, segurament, plantejar-se la catalanització sobtadament de la redacció i de fet, cap diari no ho ha fet en els darrers anys de recuperació, de toleració del català i el seu reconeixement posterior com a llengua oficial. Això es deu a una sèrie de factors que poden tenir més o menys incidència segons els casos i ja apuntades a articles esmentats al començament d'aquest:

- El diari té un públic bàsicament no catalano-parlant.
 - El diari té un equip de redactors que no domina el català a nivell escrit ni/o nivell de llenguatge periodístic.
 - Les fonts de informació (agències...) distribueixen llurs materials en castellà.
 - El diari no pot assumir els costos addicionals causats per la necessitat de traductors i correctors.
- De fet, però, la raó de l'absència de casos de catalanització es deu sobretot a una falta de motivació (o pot ser d'imaginació) dintre el sector i a una rabiosa competència que anul·li tota aventura empresarial.

Si hi hagués voluntat es podria començar per catalanitzar el nom del diari (El Dia de Balears, Diari de Mallorca, Balears,...), catalanitzar la data (dies de la

setmana i mesos de l'any), titulars habituals de les seccions (política, nacional, local, successos, esports,...), catalanitzar informació general; telèfons, farmàcies, urgències mèdiques, meteorologia, etc. Escalonadament s'hauria o s'aniria catalanitzant la secció d'entreteniments, les col·laboracions, l'editorial, el staff del diari,...

Simplement han fet en català, com a cosa pròpia la catalanització de temes més propis a unes planes especials.

Es més evident, doncs, que sense una intervenció pública en el sector periodístic no sembla possible la normalització, rebutjades altres fórmules per professionals tan "catalanistes" com S. Verd i P. Rosselló; no volen pensar amb diari institucional o públic ni creuen en l'exit d'una societat de redactors, precisament per la situació empresarial i laboral de la premsa a l'illa.

Però la C.A. i els Consells insulars podrien desenvolupar un grapat d'accions jurídiques, administratives i econòmiques destinades a potenciar la llengua catalana, que no són precisament amb tot el que de positives poden tenir- les campanyes publicitàries i les "escoles" de català.

Una primera mesura seria la creació d'una Direcció General de Mitjans de Comunicació i un Servei Tècnic, corresponent, que distribuís subvencions per exemple als diaris per a transformacions al català, als diaris que volguessin publicar un resum dels articles, reportatges i notícies publicades a cada secció en català, que estudiés la publicació conjunta de diversos diaris d'un suplement dominical fet en català no precisament dels temes més "mostrats", sinó generals i realitzats pels propis periodistes dels diaris o aportats per cada empresa,...

Caldria però que la seva tasca es centrés en diversos punts:

- Els diaris ni tant sols tenen llibre d'estil, per això convendria crear un diccionari bàsic de termes periodístics en català, estudis de camp, edició de termes toponòmics en català,...
- Un servei de traducció de les notícies d'agència més o menys immediat i gratuït.
- Creació d'una agència d'informació semblant a l'existent a Euskadi,...
- Gestions per a catalanitzar les agències informatives.
- Servei a la publicitat d'adaptació d'originals del client; anuncis que permetin una senzilla substitució del text o la veu (cas de ràdio) sense alterar la part gràfica o icònica (cas de TV).
- Subvenció a agències de publicitat que montin campanyes en català.

Només així ens acostariem al "bilingüisme simètric" que apunta l'Estatut i es corregirien les tendències anacròniques que es donen a la premsa diària.

CARMINA BURANA.

(1) Podem citar simplement a J. M. BOVER (Anuario bibliográfico publicaciones periódicas de Baleares 1.862), l'assaig d'un cens de la premsa catalano-balear de Joan Torrent (1.930) i les aportacions de Lluís Alemany Vich a la Gaceta Premsa Española (1.945) notes històriques (1948) i la separata de Panorama Balear nº 6 (1957) dedicat a paranostres, calendaris i almanacs, també podem esmentar els articles de B. Rosselló Porcel (30-IV, 2-IX/1930) a El DIA sobre Hª periodisme insular o els publicats durant l'octubre de 1959 a U.H. per Rafel Ferrer Massanet.

(2) CASASUS, J.M. i ROIG, X, La premsa actual retroveció als models de Diaris Ede 62 1981.

Mallorca verge

TRES DISTANCIAS, SIS ENFOCS.

De bona gana tornaria enrera
i aniria a Mallorca a recollir el "Blau d'Or",
ara que fa uns captards melangiosos
i encara els bàrbars són a casa seva"

M. Martí i Pol.

Fa unes setmanes hem sentit parlar d'una fira de turisme internacional i de la idea que es vol donar de Mallorca; la Mallorca verge, la d'abans. Ens hem demanat quina imatge devíem donar abans i hem trobat tot el que segueix.

Al segle XIX ens visiten dos personatges europeus que deixen constància escrita de les seves impressions; el 1838 George Sand, acompanyada del músic, arriba a Mallorca. Era el temps de la guerra carlista i l'illa era plena de refugiats polítics. La desconfiança regnava entre els mallorquins, que, a més a més, veien una dona que no s'amotillava a la concepció tradicional i que reclava els mateixos luxes que fruïa a França. La reacció de l'escriptora davant del capteniment illenc és forta, agreujada per l'angúnia constant de la malaltia de Chopin.

Amarada de les ànsies de progrés que fiblaven Europa, critica la situació del camp mallorquí i l'apatia dels pagesos, mentre alaba repetidament paisatges i llegendes sobre l'Edat Mitja, tan recercada pels romàntics.

A la segona meitat del XIX, l'any 1867, l'Arxiduc Lluís Salvador viatja a Mallorca. La seva disposició és diametralment oposada a la de la francesa. Potser per això, o pel seu títol, se sent millor tractat pels illencs, l'hospitalitat dels quals rep força elogis de la seva part.

A "Els costums dels mallorquins" hi trobam seguit diferències entre la moda europeu i la persistència dels costums mallorquins. Troba a Mallorca quelcom diferent que li agrada, no com la francesa. Hem de dir que ho tracta tot amb gran rigor científic, arribant a caure algunes vegades en el dogmatisme.

A "Un hivern a Mallorca", Sand deixa veure les seves ànsies de modernitat aconsellant una infraestructura adient pel turisme. En canvi, l'Arxiduc sembla més conservador, li agrada l'illa tal com és.

També els escriptors catalans de principis de segle escriuen sobre Mallorca. No parlarem ara de Russinyol, però sí de Verdguer i Maragall.

Submergits ambdós poetes en el modernisme i en l'esperit de la Renaixença, admeten amb plaer tot el que sigui història i arrels. Tots dos coincideixen en el punt en què Mallorca i la Corona d'Aragó conflueixen: tots dos parlen de la relació de l'illa amb Jaume el Conqueridor.

Així Maragall inclou a "Visions i Cants" "L'estimada de Don Jaume", poema ben estructurat i amb cert aire medieval gràcies a paral·lelismes i repeticions. "Sempre més hi ha pensat/en Mallorca cristiana:/ ni els grans amors de València,/ ni els de Múrcia, ni cap altre,/ li han fet perdre la memòria/ de la dolça illa daurada".

Verdguer també uneix Mallorca amb el Rei en Jaume "Don Jaume a Sant Jeroni": "El gira els ulls a Mallorca, l'albira com un colom/nedant entre el cel i l'aigua/ vestida d'un raig de sol". Suposam que el poeta s'inspirà per a aquesta descripció en un fragment de l'"Oda a la Pàtria" d'Aribau: aquí també Mallorca és vista des d'un puig i es parla d'ella com de "La mallorquina nau", paral·lela a "nedant entre cel i aigua" de Verdguer.

Però l'aportació més important de Verdguer a Mallorca - o de Mallorca a Verdguer - és la "Balada de Mallorca", inclosa al cant desè de "L'Atlàntida", que,

com tot el poema és plena d'alusions clàssiques i llegendàries: "Atret pel cant melòdic, Baleu, de vora el Túria/ pren vela vers Mallorca, la terra de foners./ Si en ve una pedregada darrera la cantúria,/ d'un altre fill d'Alcides que plora el fat advers."

Prat de la Riba i Rovira i Virgile escriuen sobre l'illa a nivell polític. Les seves concepcions són diferents degut a les bases dels seus nacionalismes i a les diversitats entre les situacions que els envolten.

Prat de la Riba, guiat pel seu nacionalisme naturalista, veu amb facilitat la creació d'allò que anomena la "Greater Catalonia", però Rovira, nacionalista voluntarista, intueix certa resistència oposable degut a la ignorància del fet cultural comú. Era una clara premonició del moviment gonalista.

Per altra part; hem de dir que la publicació de "La Nacionalitat Catalana" de Prat, coincideix (1906) amb el Congrés de la Llengua i amb els discursos de germanor pronunciats per J. Alcover i altres intel·lectuals mallorquins. Rovira, en canvi, és més realista. Escriu quan ja ha passat la primera febre i la passió ha esdevingut sentiment, amb el que guanya constància i perd la força de la primera hora.

Es clar que tot això són idees potser desfasades, però hi ha quelcom d'interessant en totes elles. No pretenem esquemes arcaïtzants, però si una bona utilització tant per a la nostra pròpia conscientització del que ha estat sempre la imatge de l'illa i el que la seva virginitat significa, com per a la promoció exterior, ja sigui en fires periòdiques, ja sigui amb la constància que la literatura representa.

COLAU DOLS.

la llengua de cada dia.

Tots coneixem les dificultats per les que passa la nostra llengua. Hi ha escoles que tenen dificultats per ensenyar-la, cinc escases hores de televisió a la setmana, esporàdics programes de ràdio...

Vos aplaudesc que a Pòrtula hageu dedicat dos apartats ben clars a demostrar la situació de la nostra llengua. En ells posau al descobert impresos, programes, instàncies... en castellà de llocs que xerren mallorquí, i altres en mallorquí, com és lògic.

Les publicacions en la nostra llengua són poques i encara menys les de caràcter diari. Els diaris apareixen publicats tots en castellà. Molts tenen un títol purament mallorquí que tots coneixem. Ni tan solament surten publicacions juntament amb ells, en els que la nostra llengua sigui la dominant. Qualque vegada veim publicats en ells qualque article, opinió o carta que els donen un caràcter un poc més familiar i nostre.

Però si qualque dia n'aparagués un (ojalà) i sa nostra llengua segueix així com ara, pentura hauria de tancar per dificultats econòmiques. Som tots els qui em de canviar d'actitud i fer que el mallorquí (o català) passi d'esser la llengua de ca nostra a la del carrer, les escoles, TV., ajuntaments, diaris, publicacions... Tasca difícil, però, si devers estimam lo nostre podrem donar al mallorquí el que de veritat es mereix.

Els diaris entren cada dia a ca nostra. Si fossin en la nostra llengua sa gent perdria "la por" que té a lletgir-la i escriuer-la. Serien un punt bàsic d'extensió del mallorquí. És il·lògic que a un lloc amb una llengua pròpia les publicacions diàries, impresos i altres papers sortin amb castellà. Podrien seguir l'exemple de Pòrtula.

GABRIEL ANGEL VICH I MARTORELL.

Pòrtola (2)

L'herència dels Torrelles passà a Dª Aina Ballester que era la mare de la nina Pràxedis que morí a 1623 i viuda del darrer Torrella D. Francesch Alfons De Dª Aina la hisenda anà a Dª Quitèria Ballester, germana de Dª Aina, casada amb D. Salvador d'Olesa, per lo qual tot el patrimoni anà a la família Olesa. Degut a un plet que interposà una tina de la nina Praxedis, anomenada Aina Clara de Torrella, la qual reclamava la meitat de l'herència dels Torrella i que se resolgué per sentència dels tribunals al seu favor, a l'any 1627, tota la considerable hisenda dels Torrella s'hagué de repartir entre els fills d'Aina Clara Torrella, als quals representava per ser menors d'edat el seu pare Pere Onofre Fons, negociant, ja que la dita hereva havia mort feia uns pocs anys. Tal acord se feu a Son Seguí i consistia en què els Olesa se quedaven amb la Cavalleria de Santa Maria del Camí, amb la possessió de Son Seguí i molts de rafals. En canvi, diu la part contrària: "Jo Pere Honofre Fons, en dit nom de la meua esposa Aina Clara de Torrella, prenc de la mia part les possessions de Pòrtola i la Cabanassa, situades en el terme de Marratxí... i la montanya dita den Torrella (3) del terme de Sóller i de Lluch i la cavalleria de Binibassí...". Per tant els hereus d'Aina Clara Torrella se feren càrrec de Pòrtola i de la Cabanassa, que eren el seu viuda Pere Onofre Fons i els seus fills, joves aleshores, Gabriel i Aina, el primer dels quals en Gabriel, a l'any 1633 estant en grau malaltia feu donació de lo que li corresponia a favor de son pare i morí poc després. Per tant el pare i Aina la seva filla foren els nous propietaris de Pòrtola i la Cabanassa, amb els altres bens. Segurament varen esser ells els qui establiren dits rafals, donant lloc a la formació del poblet que prengué nom de Pòrtol, derivat del antic Pòrtola.

Per últim i cloenda d'aquest historial, un document facilitat pel bon amic Biel Massot, relatiu a una determinació de consell de la parròquia de Marratxí, datat als 14 de gener de 1635, en el qual apareixen relacionats els conductors o propietaris de les possessions de Marratxí, podem establir unes comparacions. Se'ls imposa dos tallis o contribucions per pagar els ornaments i robes ordenades durant la visita del bisbe de Mallorca Fr. Joan Santander, i els correspongué als principals lo següent:

Primo en la possessió de Son Verí, a Miquel Oliver, amitger, 4 sous.	
Item a dit Son Verí, lo pastor Miquel Torrens 6 sous.	
A Son Cauelles, Guillem Santandreu, majoral 2 sous.	
La possessió de Pòrtola, Gabriel Company, arrendador	8 sous
Item en dita possessió, Gabriel Company, menor	2 sous
En la cabanassa de Pòrtola, Joan Company	2 sous
Item en dita Cabanassa, Jaume Company	2 sous
Son Genovès, Rafel Gelabert	10 sous
Item en dit Son Genovès, Antoni Gelabert	5 sous
Item en dit Son Genovès, Joan Gelabert	2 sous
Item Son Mallol. La casa Gran Bàrbara Mallola, vidua	18 sous

Per tan curiosa relació podem tenir en compte tres circumstàncies: l'extensió de la finca, la qualitat de la terra i les construccions d'immobles ja sia les cases, recintes destinats a bestiar, casetes dins els horts, etc. Quant a Son Verí (la finca més anomenada), veim que hi ha dues partides, una a càrrec de l'amitger de 4 sous i l'altra del pastor de 6 sous. En total 10 sous

De la possessió de Pòrtola, l'arrendador devia dar 8 sous i altre dir "menor", o sia pare i fill, que aportarien 10 sous Per tant Pòrtola quedava equiparada a Son Verí. Es un detall a tenir en compte per estimar els que ja estan anotats.

Per altre part, hi ha dues finques que contribuïen bastant més, que són: Son Genovès amb tres partides. En total 17 sous Son Mallol, la Casa Gran de Dª Barbara, aportava 18 sous

Conseqüentment aquestes dues darreres possessions eren de més importància, ja sia per la seva extensió, o per la renda dels seus productes agrícoles o de bestiar.

PORTOL.

Per acabar, cal dir que el modern Pòrtol forma una població ja important, tal vegada la més extensa i poblada de Marratxí. El qui fou vicari, el Rd. D. Bartomeu Guasp Gelabert escrigué unes notes històriques, publicades al llibre "Corpus de Toponímia". D'elles resumesc: " A 1875 se començà a bastir l'actual església, que beneiren el 19 de Maig de 1878. Dirigí les obres D. Bartomeu Ferrà. Fins a 1912 estigué el temple a càrrec d'un custos. El primer fou Fr. Bonaventura Perelló, que feu bastir la casa del capellà. El primer vicari in capite va ésser Mn. Guillem Parets Santandreu, i el primer rector Mn. Joan Vich Salom, quan l'església la feren parròquia, dia 12 d'Octubre de 1934. Deixaren bona memòria els vicaris Mn. Bartomeu Salom i el propi historiador i il·lustre escriptor Mn Bartomeu Guasp Gelabert.

Pòrtol és població industriosa, destacant-se les d'ollereries i la de fabricació de pebre bo, que ocupen, tals activitats, a nombrosos treballadors. També el cultiu de les terres i la comercialització dels productes, donen als habitants una prosperitat molt notable.

(5) Avui Puig Major.

ANDREU BESTARD.

Degut a la imminència de la construcció d'una base militar a la Marina de Lluçmajor, concretament a la zona de s'Agüila, se va constituir a Lluçmajor, el passat 11 de Novembre, la Coordinadora S'Agüila Lliure, integrada per organitzacions de caire divers (polítics, culturals, etc.).

En un principi les tasques de la Coordinadora es concentraren en tres objectius primordials:

1.- Recollir i exigir informació als organismes pertinents sobre la naturalesa de la base (tipus d'armament a instal·lar, relacions amb l'OTAN, etc.).

2.- Canalitzar la totalitat d'aquesta informació recollida als mitjans de comunicació, a fi de concienciar a la població de la greuetat de la instal·lació de l'esmentada base militar.

3.- Reinvidicar la no construcció de la base argumentant raons de tipus ecològic, antimilitaristes, socioeconòmiques, socioculturals, etc.

Per la greuetat d'aquest fet, no ja sols pel terme de Lluçmajor, sinó per tots els pobles de Mallorca en general, creim que és necessària una lluita constant i decidida contra la base i que, a més a més, aquest esforç no es localitzi tan sols a Lluçmajor.

COORDINADORA S'AGUILA LLIURE.

Comunicat de Ciutat Radio

! PSM davant el tancament de la nostra emisora:

oficines públiques i a les carreteres? Quanta generositat! Després d'uns quants anys de vigència d'aquest Estat de Dret tenim suficient informació com per poder saber que l'actitud més positiva que podem esperar del poder central envers la situació i sort futura del català és la indiferència. L'actual Estat o bé agradaix desca-rament la nostra llengua o bé n'ignora olímpicament la seva problemàtica. El deure constitucional de protegir-la sembla haver-se esborrat de la memòria del poder central. En canvi, se'n recorden de les possibilitats repressives de les lleis per a poder tancar CIUTAT RADIO. Conclusió: l'Estat de Dret no funciona a l'hora de protegir la llengua catalana i, contràriament, és ben eficient quan arriba el moment d'avorrar iniciatives civils encaminades a normalitzar la llengua catalana. Tal vegada no ha pensat el Delegat del Govern que el que feia CIUTAT RADIO en el terreny lingüístic era realitzar una tasca que és deure del poder central i autònom i que

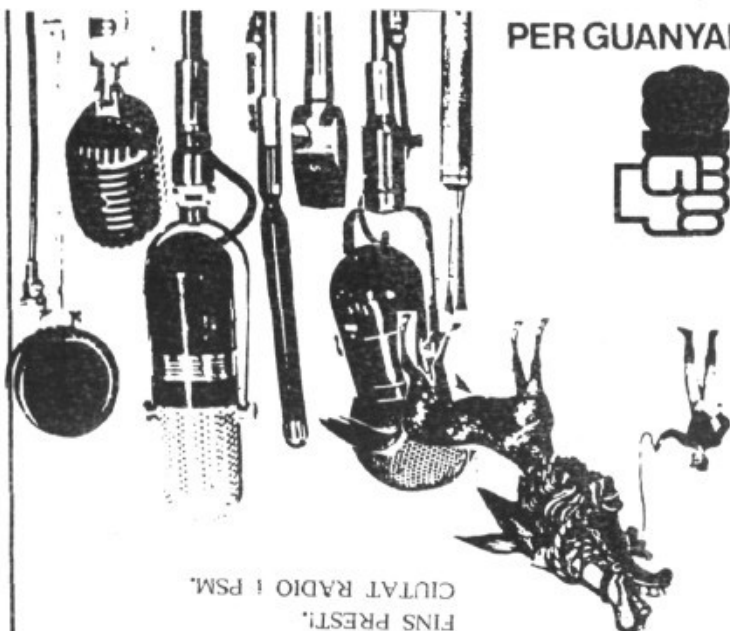
La 1.ª ràdio lliure de Mallorca

!

L'única integrament en català

ambdós incomplixen? Plantejades així les coses, qui va contra la llei? CIUTAT RADIO creu que complia un mandat constitucional i estatari perquè estava al servei de dues tasques--la normalització de la llengua i l'expressió de la pluralitat social-- que les lleis vigents encomanaven. Per tant, per damunt de les interpretacions represives de les lleis que fa el Delegat del Govern, creïm que el nostre deure és intentar novament el compliment d'un deure que diàriament és oblidat per aquells que estan més obligats a complir-lo. Per tot això, CIUTAT RADIO vol transmetre un breu missatge a tots aquells que fins fa uns pocs dies eren els seus oients: **CIUTAT RADIO i PSM. FINS PRESTI.**

PER GUANYAR EL FUTUR

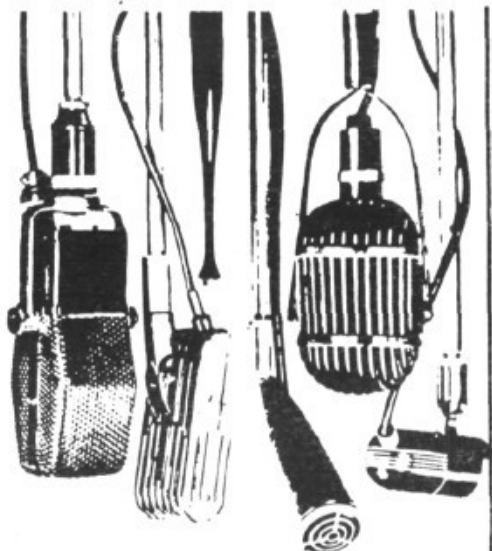
coobrment de la llengua i la cultura del país. A més a més, també pretenem que CIUTAT RADIO donés l'oportunitat d'expressar-se a aquells col·lectius que, al marge de la seva major o menor representativitat, són portaveus de legítims estats d'opinió i de propostes ideològiques que mereixen ésser divulgades. Pensàvem que era una manera d'ajudar a enfortir els col·lectius que amb la seva existència i actuació contribueixen a fer que la societat sigui més creativa, més dinàmica i més plural. I per tant, més lliure. Prop de setanta persones, representant a quasi una dotzena de titulars, han trobat a CIUTAT RADIO un canal obert que els ha permès la seva visió de les coses. Certament, qui volgués desqualificar a CIUTAT RADIO com a emissora lliure pel fet d'estar ubicada als locals del PSM, falsejaria sectàriament la naturalesa d'una ràdio que ve néixer exclusivament amb un doble objectiu: ajudar a normalitzar l'ús del català en l'àmbit radiofònic i donar la possibilitat d'expressar-se a aquells grups que freqüentment no ho poden fer des dels mitjans informatius convencionals.

Ajudar a la completa i definitiva normalització de la llengua i la cultura nacionals de Mallorca ha estat des de sempre un dels objectius prioritaris, a més d'un dels irrenunciables, del nostre partit. La creació de CIUTAT RADIO responia a aquest afany. La decisió de destinar una part dels nostres mitjans recursos a la creació i al manteniment d'una emissora de ràdio es fonamentava en la voluntat d'aportar a la societat mallorquina una eina que contribuís, encara que fos de manera marginal, a la normalització del català en l'àmbit dels mitjans de comunicació, dels quals, per desgràcia, n'és quasi totalment absent. En cap cas volíem utilitzar l'emissora com a eina partidista. Els qui hagin escoltat assíduament la programació sabran que no mentim.

Creant CIUTAT RADIO érem coherents amb una finalitat d'actuació que al nivell parlamentari s'havia concretat en la presentació de múltiples mocions i de Proposicions No de Llei orientades a dotar a la nostra Comunitat Autònoma d'uns mitjans de comunicació de titularitat pública, sota el control del Parlament i al servei del recobrment de la llengua i la cultura del país.

El Delegat del Govern ha justificat l'ordre de tancament de l'emissora al·legant que ens trobam en un Estat de Dret en el que és obligat a complir la llei. D'acord, en podem parlar d'aquest Estat de Dret. Un Estat que es fonamenta en una Constitució que obliga a la protecció de les diverses llengües del seu territori i, al nivell de les Balears, també en un Estatut d'Autonomia que declara que la normalització del català és un deure dels poders públics.

Com pensa complir l'Estat central que representa el senyor Martín Plascencia amb els seus deures constitucionals envers la nostra llengua? Tal vegada col·locant alguns rètols anecdòtics i subalterns en català a les

"MUSICA DE FONTS" CARLOS MARTIN PLASENCIA. DELEGAT DEL GOVERN CENTRAL

Guàrdies Civils a l'entrada. Control mínim. Sala d'espera al primer pis. Renous de màquines d'escriure i de converses aïllades. Famílies que esperen/demanen audiència. Llum elèctrica. Poca claror. És la Delegació del Govern Central a la Comunitat Autònoma.

P.- A poder ser, quina Música li agradaria escoltar ara?
R.- Conversant?.

P.- Sí.
R.- Depèn. Si la conversa és tranquil·la i sobre temes culturals, podria ser bo tenir de fons un "Llac dels cignes" o un "Scheerezade". Músiques que porten serenitat.

En canvi si tractam aspectes més superficials, si l'entrevista és més lúdica, tal vegada, Jacques Brel, Brassens, Serrat, M^a del Mar Bonet... en ff, música de cantautor.

P.- Creu que hi ha una Música per a cada ocasió?
R.- Sí, crec que com tot, la Música té el seu moment. Així en temps de Festa o de diversió li escau una Música més superficial. Per contra a moments de repòs, de lectura, etc. els correspon un altre tipus. Sí, la Música té el seu lloc i el seu moment.

P.- Existeix, doncs, una Música per l'eufòria i una Música per la melangia?.

R.- Bé. Per a cada persona potser diferent. Quant a la meua experiència personal diré que quan he de treballar i estic en tensió, procur relaxar-me escoltant Música clàssica.

P.- Quan escolta música?.

R.- Tot el dia. La música és una cosa que m'acompanya sempre. Tu mateix pots comprovar-ho. De les deu o dotze hores que estic al despatx, la gran part d'elles hi sona música. És més una música per al subconscient. Quan l'escolt de veritat és a la nit.

P.- Escolta, sense fer res més?.

R.- Bé, llegesc. Em vaig avesar des de jove a estudiar amb música. I vull procurar que els meus fills també agafin aquest costum.

Així com és normal estar emmig del Born i no sentir renou de cotxes, per a mi també és estrany treballar en silenci, sense música de fons.

Més que a les respostes vull veure una autosuficiència a l'actitud una mica distant. Em deman si no amaga una timidesa, pròpia de qui ocupa un lloc pol·lèmic.

P.- Com definiria aquesta època actual?.

R.- La segona meitat del segle XX passarà per una època d'una gran sensibilitat. Sobretot vers la música. En un concert recent de piano, el propi intèrpret ens començava que mai com ara hi havia hagut tanta participació de la gent jove en els esdeveniments musicals. I és veritat.

La sensibilitat! La paraula, el sentit apareixeran més tard, al llarg de la conversa. La sensibilitat!.

P.- Com veu aquest any Europeu de la Música?.

R.- És una ocasió per a no desaprofitar. L'any Europeu de la Música (Com abans el de l'infant o el de la dona) és un pretexte perquè les institucions facin un esforç a l'objecte de sensibilitzar-nos. I sobre tot, per sensibilitzar els nins. La Música ha d'entrar dins les escoles. Així els infants seran més lliures. Disfrutaran més de la Vida.

Si em parles, per exemple, de paleontologia, de veritat que no podré dir-te gaire coses. I és que no he tengut ocasió de formar-me en aquest camp. No ha de passar el mateix amb la música. Vull dir, en definitiva, que fomentar la Cultura és contribuir a la llibertat.

És molt important saber emocionar-se davant d'una sortida de sol, o davant una obra d'Art.

P.- Sí, d'acord, però no creu que passat aquest any 85, tornarem a la tònica habitual?.

R.- No vull ser tan pessimista.

P.- ...

R.- Crec que no, i en el sentit que es faran coses que serviran per a sempre: on hem de construir una base musical sòlida que pugui durar. L'Estat ha d'oferir la seva infraestructura perquè sia així. I col·laborant amb l'empresa privada quan sia necessari. Repetesc, tot farà que augmenti la sensibilitat.

Poc a poc, aquella tensió inicial va desapareixent. Inclús la pròpia situació física ha canviat. Es nota un relançament i a la vegada un acostament cap el micro.

P.- Concerts?.

R.- Són molt importants. I tornant al cas dels infants, se'ls ha de portar a llocs en els quals se'ls hi pugui explicar els diferents instruments d'una orquestra, la seva distribució, etc. No es tracta d'empatjar-los, però sí de fer-los veure que a més de jugar al futbol (que també és important) poden disfrutar amb altres coses.

P.- Coneix el fet musical Mallorquí?.

R.- No amb tota la intensitat que voldria, però amb el temps que fa que som aquí- més de dos anys- he procurat posar-me al dia. I ara mateix, crec que el coneix com el coneixen la mitja de les persones que han viscut aquí més temps.

P.- Què li agrada de la Nostra Música?.

R.- Tal vegada el seu aire àrab. Les cançons de Sant Antoni, les mateixes... com es diuen?.

P.- Tonades, pot ser?.

R.- Sí, les tonades que canta Madò Buades amb la ximbomba... em recorda molt la Música àrab.

I la cançó moderna, trob que té un aire Mediterrani, ben bé podria ser italiana com del Nord d'Àfrica.

Dels intèrprets clàssics, m'agrada Joan Moll.

Tots els qui vivim aquí tenim una certa obligació de conèixer la Cultura de les Illes. I dintre d'aquesta Cultura, òbviament hi figura en primer lloc la llengua.

Tots tenim obligació, encara que ens porti un esforç, de conèixer-la. La Ràdio i la Televisió haurien de replan-tejar-se aquesta obligació i ajudar a que així sia.

P.- Vostè escolta la ràdio?.

R.- Sí.

P.- La ràdio legal?.

R.- Bé, els informatius.

P.- No creu que les "ràdios Lliures", que fomenten la nostra Cultura, haurien de tolerar-se?.

R.- No hem de confondre termes. Estam en un estat de dret i tots ens hem de subjectar a la Llei.

Aquestes ràdios de les quals em parles, han nascut sense la corresponent autorització i si volem que l'estat de dret funcioni ens hem de subjectar, com deia, a la Llei. És el mateix cas que si et passes un semàfor en vermell, encara que no hi hagi perill, el guàrdia et multarà.

No se li ha de donar més importància.

P.- Però, tractant-se de fomentar la Cultura, la tolerància hauria estat una mesura prudent...
R.- La tolerància és imprescindible sempre, i no només amb la Cultura. Però és una cosa més profunda que el deixar emetre sense permís. Les pròpies emissores que tenen autorització es queixarien; de què els serviria a elles el permís?.

Repetesc; som tolerant. Però ningú posseix la veritat.

Canviem de tema. Passam de l'actualitat a l'intem-

A partir de la Música

poralitat més personal. Es el final, amb qüestionari tòpic i necessari.

P.- Quin és el darrer disc que s'ha comprat?
 R.- Bé, no l'he comprat. El darrer és precisament un obsequi de Bruno Kreisqui; "Fidelio" de Beethoven.
 P.- Un compositor?
 R.- Et diria que Beethoven.
 P.- Una obra?
 R.- La "Pastoral".
 P.- Un concert?
 R.- El de Nikita Magalof fa uns mesos.
 P.- Un instrument?
 R.- El piano.
 P.- Per què el piano?
 R.- No ho sé molt bé, però si tots els instruments tenen grans possibilitats, el piano permet, com instrument solista, arribar més lluny.
 P.- Un intèrpret?
 R.- Nikita Magalof.
 P.- Canta?
 R.- No.
 P.- Mai? Ni quan s'afaita?
 R.- Bé, amb els nins i altres moments... però mai no he tengut aquesta afició.

P.- Toca algun instrument?
 R.- Tampoc.
 P.- Li agrada el Flamenc?
 R.- Sí. Encara que no tot. Sí el de Valderrama, Caracol, Camarón, Menese... en canvi el de "castanyetes" no m'agrada tant. El meu pare, encara que de castella, tenia certa afició al "cante fondo". Ell em parlava d'un ballarí famós: Escudero. Tal vegada sia del meu pare que he heretat aquesta afició.
 P.- I el jazz?
 R.- Més em tiraria cap el blues.
 P.- I l'òpera.
 R.- No. Quasi no n'he escoltada.
 P.- Música o política?
 R.- Hi ha una relació. Els mateixos himnes en són una mostra. Uneixen a moltes persones. Així per exemple "La Internacional" uneix tots els moviments d'esquerreres reivindicatius.
 P.- Sap que li dic, que li agradarà "Fidelio".
 R.- Sí, ja l'he escoltat un cop, i m'ha agradat. A més té un valor, per a mi, sentimental.

Pere Estelrich i Massutí.

Notes

Històriques

"comptabilitat" de la Procuració Reial mallorquina. L'annotació corresponent a l'any 1560 diu que la batalla de Marratxí fou regida per Pere Torner en lloc del batle Jaume Pastor. "lo qual en esser elegit se'n anà de la terra y no és tornat". (ARM RP 3974 f. 160) Què degué fer aquest batle fora de Mallorca durant ton un any?. No ho sabem.

L'any següent fou batle de Marratxí Jaume Salom. El procurador reial anotà "nichil" que vol dir res, perquè no hi hagué comptes per aclarir ((ARM RP 3975 F.160).

Els penjats de les forques del Pont d'Inca.

1480, 12 desembre.- Francesc Sagrera, rector de l'església de Sant Antoni de Padua de Ciutat, demana al Rei confirmació del dret o costum antic que té, que és: cada any, el dia de Dimecres Sant, és portat el cadàver o ossos, d'un penjat a les forques del Pont d'Inca a dita església on és exposat fins el dilluns de Pasqua i rep cristiana sepultura amb sermó i celebració de sufragis per la seva ànima i les ànimes dels altres penjats. El Rei li confirma aquesta gràcia o dret adquirint, amb consentiment del lloctinent general del Regne de Mallorca (ACA reg 3.618 f. 24).

1562, febrer.- El bisbe Diego de Arnedo mana al rector de Marratxí faci residència personal a la seva parròquia. Dia 24 d'abril el bisbe concedí llicència a Joan Bover, que té la cura d'ànimes de Marratxí, per administrar sacraments (ADM Liber Communis F. 5 v. i 25).

RAMON ROSSELLO

Un nomenament de Batle.

1415, 20 abril.- El rei Ferran, confiant de la suficiència i lleialtat de Montserrat Palet, del lloc de Marratxí, li comana l'ofici de batle de dit lloc per temps d'un any a partir de la festa de Pentecostés, amb els emoluments i salari de costum. Manant als jurats i prohoms que l'obeesquin com a batle, i aquest administri bona justícia, etc. (ACA reg. 2.416 f. 167). El mateix dia i any fou nomenat batle de Santa Maria del Camí Pere Elimeric (Id. F. 169).

Un altre batle.

Els batles eren elegits anualment, per això també anualment passaven comptes davant els procuradors reials, dels seus drets, emoluments i altres diners- com per exemple els procedents de les multes imposades- és per aquesta raó que poden trobar notícies relacionades amb els batles en els llibres de

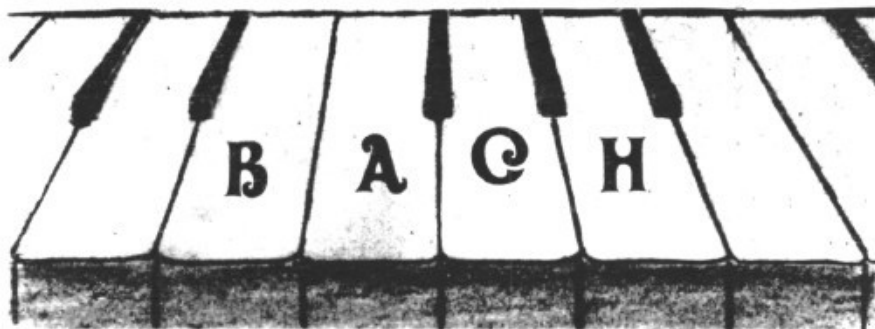
La rosa té forma encisadora,
 color màgic i aroma de poesia
 ... No donis importància a l'espina
 si vols fruit de la rosa.

S'AMISTAT... és una religió?

Deixem la casa oberta
 i podrà entrar...
 la llum amiga.

Era alt de façana,
 però molt baix de sostre.

Xim d'aixa

Joan Sebastià B A C H ... vos diu res el nom? Pare de la Música per antonomàsia. Què hauria estat de l'art sonor sens aquest gegant del XVIII? I, curiosament, va restar oblidat fins que F. Mendelssohn ressuscità la Passió segons sant Mateu en un concert efectuat a Berlín precisament en el mes de març de 1829. I és que Joan Sebastià composava per usar les obres en ocasió única, passada la qual no s'empatxava pus d'aquella composició. I no és que n'hagués de fer poques, no. Ben al contrari havia d'escriure Música per a tot el cicle litúrgic, com corresponia al seu càrrec de cantor i director choris musicí de la ciutat alemanya de Leipzig, on Bach va estar durant els darrers vint-i-set anys de la seva vida.

Havia nascut a Eisenach el 21 de març de 1685. De família amb ampla tradició musical. Ja llavors parlar de Bach era parlar de Música. No és estrany que, ja de petit, entràs en contacte amb aquest art i amb el seu estudi.

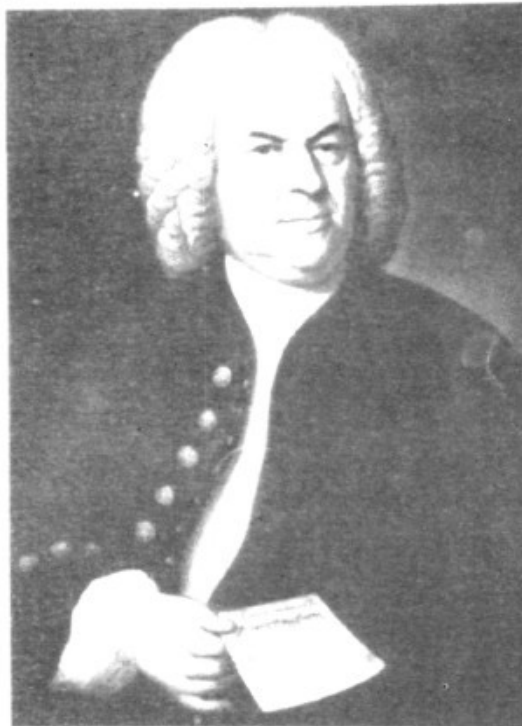
Erfurt, Luneburg, Arnstadt, Mülhausen, Weimar, Köthen... són els noms de les principals ciutats on Bach exercí diferents càrrecs musicals, fins arribar a Leipzig el 1723.

La història de les seves composicions és curiosa. Els seus manuscrits -o còpies de la seva família- s'espargiren per aquí i per allà en diferents lligalls, part dels quals s'han perdut; d'altres han restat ignorats fins fa poc i, segur, que qualsevol dia en sortiran més. De tota manera el catàleg de les seves obres, més conegut com BWV (Bach Werke Verzeichnis) és dels més extensos que hi ha fruit del geni prolífic del nostre compositor. Abasta tot el ventall de possibilitats musicals de la seva època, tant a nivell instrumental com formal.

Costa dir quines obres són recomenables... és tan bo tot! Pràcticament no hi ha res que tengui desperdici. Així i tot hi ha obres que s'han de conèixer o, com a mínim, saber que són de Bach. Vet ací una selecció:

Concerts de Brandenburg
El clave ben temperat
Variacions Goldberg
Ofrena musical
Cantatas
Missa en Si menor
L'art de la Fuga
Suites per a cello
Corals per a orgue
Oratori del Nadal
Magníficat
Passió segons sant Mateu

Març 1985: FeliciBACHs !!

ALTRES EFEMERIDES DEL MARÇ

Fa 125 anys, concretament el 13 de març de 1860, va néixer Hugo Wolf a Austria. Deixà poques obres orquestrals, si bé és conegut pels seus lieder (Hom l'ha anomenat "el Wagner del lieder"). Es pot dir que tancà el cicle de cançons alemanya iniciat per Schubert. També és seva l'òpera El Corregidor, basada en l'argument de El sombrero de tres picos, de Falla.

Entre els esdeveniments de gran magnitud que organitza la Comunitat Autònoma per a celebrar aquest Any (dels quals ja hem gaudit del Trio Jacques Lousier i de l'orquestra de cambra I Musici) compten:

Orquesta Polaca
Solistes de Zagreb
Saint Martin in the Fiels
Jove orquestra nacional d'Espanya
Yehudi Menuhim

No és qüestió de badar i aprofitar l'avinentesa!!

biel

agenda

musical

- Divendres, 1, Calvià. Música Cicle Inicial (La Caixa)
 Dissabte, 2, Son Marroig. Tafelmusik
 Diumenge, 3, 17'30, Son Marroig. Tafelmusik
 Dill, 4, Campos, Música popular (La Caixa)
 Peguera, Esgl. parroquial. Ensemble Zephyr. Obres de Mozart, Beethoven, Britten, Yvert, Morrigi Stravinsky i H. Villalobos.
 De 4 a 8, 20'15, Santa Eulària. Setmana Internacional d'Orgue.
 Dima, 5, Illetes. Ensemble Zephyr. Programa anterior. Sant Agustí, església. Quintet Eolien.
 Dime, 6, Felanitx. Música popular
 Manacor. "Corda, percussió i vent; quin és el teu instrument?" (LC)
 Dij, 7, 16'30 h., Audit. Platja de Palma. Concert clarinet i piano: Pasqual Martfnez i Ignasi Furió.
 19h., Manacor. Ensemble Zephyr. Programa anterior.
 Div, 8, Calvià. Corda... (LC)
 20h., Casal Balaguer. Recital tenor i piano.
 Dis, 9, Cala d'Or. Ensemble Zephyr. Programa anterior.
 18h., Porto Cristo, Església parroquial. Concert jove: Coral E.G.B. Porto Cristo (dir. Margalida Ferrer); Duo jove piano-flauta; Joves violinistes de l'escola municipal de Música de Manacor (dir. Bernat Pomar)
 Diu, 10, 12h, Teatre Principal. Concert Banda Municipal.
 17'30, Son Marroig. Ensemble Zephyr. Progr. Anterior.
 Dill, 11, (Matf), Capdepera. Mús. Pop.
 (H) Manacor. Mús. Pop.
 20h., Peguera, església. Studium.
 Dime, 13, (M), Sa Pobla. Mús. Popular.
 (H) Santa Margalida. Mús. Pop.
 Dij, 14, 20h, Auditòrium. Orquestra Ciutat de Palma. A. Mathieu, Homenatge a Bach; Mozart, Concert per a dos pianos i orquestra (Jean Luc André, M^o Mercedes Jeanneau, pianos); J. Ch. Bach, Simfonia en re M; Prokofieff, l'Amor de les tres taronges.
 20'30h, Audit. Platja de Palma. Studium.
 --Conservatori. Concert d'alumnes.
 Div, 15, (M), Campos. Corda...
 (H), Campos, "El bosc cantant" (LC)
 17h., Platja de Muro. Tafelmusik.
 20h., Auditòrium. Tafelmusik (?)
 Diu, 17, 17'30h, Son Marroig. Tafelmusik, Concert barroc (amb viola, da gamba, Colette Harris)
 18h., Porto Cristo, església parroquial. Coral Laudate; Orquestra de cambra ciutat de Manacor, Obres de D. Scarlatti, J.S. Bach i Saint Saens. (dir. J. Ros)
 Dima, 19, 18h, Manacor, Convent Dominics. Laudate; Ciutat de Manacor. Programa anterior.
 Dime, 20, 20h, Auditòrium. Trio American in Paris. Obres de Beethoven, Brahms, Ravel.
 --Sóller. Mús. Popular.
 Dij, 21, (H) Fonoteca casa de cultura (C/Ramon Llull). Audició comentada: "Una Cantata de Bach" per Pere Estelrich.
 --Conservatori. Concert d'alumnes
 20h, Auditòrium. Concert de piano: José C. Cocarelli
 20'30h, Teatre Principal. Els Solistes de Mallorca.
 Div, 22, Inca. Mús. cicle inicial
 17h, Audit. P. de Palma. Concert de Piano: Esther Vives
 20h, Casal Balagué. Concert de joves intèrprets: guitarra i violí; trio de vent.
 20h, Port d'Andratx. Trio American.
 Dis, 23, 18h, Porto Cristo, esgl. parroquial. Antics blavets.
 20h, Fornalutx. Trio American.
 Diu, 24, 12h, Teatre Principal. Concert Banda Municipal.
 17'30h, Son Marroig. Trio American.

ORTULA

INFORMATIU CULTURAL DE MARRATXI

S'Escola Vella--Pòrtol

Número 36, Març 1985

Col.laboradors

C.P.C. Costa i Llobera
 Colau Dols
 Miquel Aguiló
 Pau Ferrer
 Pere Estelrich i Massutí
 Guillem Massot i Muntaner
 Andreu Bestard i Mas
 Ramon Rosselló i Vaquer
 Antoni Vaquer i Ramis
 G.A. Vich i M.
 Margalida N.
 Xisco Barceló
 Vicenç Sastre i Arrom

Consell de Redacció

Antoni Canyelles i Oliver
 Rafel Ferrer i Sanxo
 Miquel A. Lladó i Ribas
 Miquel Mut i Sureda
 Damià Quetgles
 Miquel Bosch i Auba
 Biel Massot i Muntaner

Imprès als tallers
 "Apòstol y Civilizador" (Petra)
 D.L. PM 529/81

- Dill, 25, 21h, Església Sant Felip Neri. Coral Universitària; Camerata Instrumental de la Universitat: "Concert Extraordinari de Setmana Santa, Bach", concert per a dos violins i corda, en re menor; concert de Brandenburg n° 5, per a violí, flauta, clave i corda; Motet "Jesu Meine Freude" (versió íntegra). (dir. Joan Company)
 --Son Servera. Mús. pop.
 Dima, 26, Manacor. Mús. cicle inicial.
 22h, Auditòrium. Victòria de los Angeles, soprano.
 Dime, 27, (M) Calvià. Mús. popular.
 (H) Andratx. Música popular.
 Dij, 28, 20h, Auditòrium. Orquestra Ciutat de Palma. A. Torrandell, Cant de la poda; A. Torrandell, Nit burlesca; F. Martín, Concert per a piano i orquestra (Bartomeu Jaume, piano); M. Mussorgsky, Quadres d'una exposició. (Dir. R. Martfnez).
 --17h, Audit. P. de Palma. Concert Trio de Palma.
 Div, 29, 20'15, Sant Antoni. "Concert Sacre divendres de passió".
 Dis, 30, 18h, Porto Cristo, esgl. parr. Dos quartets per a piano, violins i cello; obres per a piano a quatre mans; "J.C. Superstar" per la Capella de Manacor (dir. Josep Ros).
 Diu, 31, 17'30h, Son Marroig. Tafelmusik.

A B R I L

- Dill, 1, Inca, Studium.
 Dij, 11, 20'30, Auditòrium. Violí i piano (V. i V. Danchenko).
 Diss, 13, Diu, 14, Sóller PRIMER ENCONTRE DE JOVES ESTUDIANTS DE MUSICA. Els interessats, menors de 25 anys, poden demanar informació al tfn 63 29 20 o a la Redacció d'aquesta revista. La inscripció és gratuïta.